

⇒ ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ⇐

Created by LAMDA with love

Στη LAMDA, πιστεύουμε ότι το φως των Χριστουγέννων δεν μένει μόνο στα στολίδια· το φως αυτό συμβολίζει την αγάπη. Και όταν μοιράζεσαι την αγάπη που νιώθεις, εκείνη ταξιδεύει από καρδιά σε καρδιά και κάνει τον κόσμο πιο φωτεινό!

Το φετινό μας παραμύθι έχει σκοπό να μας θυμίσει ακριβώς αυτό: ότι κάθε χαμόγελο, κάθε «σ' αγαπώ», κάθε μικρή πράξη καλοσύνης μπορεί πραγματικά να αλλάξει τον κόσμο.

Δημιουργήσαμε μια ιστορία για μικρούς και μεγάλους, γιατί οι ιστορίες μάς ενώνουν.

Μιλήσαμε για φιλία, γιατί οι φίλοι είναι εκείνοι που κάνουν τη ζωή πιο όμορφη και κάθε εμπόδιο πιο μικρό. Μιλήσαμε για τη χαρά του να μοιράζεσαι και για την πίστη στη μαγεία των Χριστουγέννων, γιατί η μαγεία υπάρχει – κάθε φορά που αποφασίζεις να πιστέψεις σε αυτή.

Το The Ellinikon Experience Park γίνεται ο τόπος όπου το παραμύθι «ζωντανεύει».

Εκεί, τα αγαπημένα ζωάκια του Αρκτικού Κύκλου μάς περιμένουν για να μοιραστούν τις ιστορίες τους, μα και τα πιο όμορφα μαθήματα ζωής.

Με το παραμύθι «Το Φαναράκι της Αγάπης», η LAMDA σας προσκαλεί να γίνετε μέρος αυτής της αλυσίδας φωτός. Να μοιραστείτε ένα χάδι, μια ευχή, μια υπόσχεση.

Για να θυμηθούμε όλοι ότι το πραγματικό νόημα των Χριστουγέννων δεν βρίσκεται στα δώρα και στα λαμπιόνια, αλλά σε όσα νιώθουμε και σε όσα μοιραζόμαστε.

Ευχαριστούμε τη συγγραφέα, Τατιάνα Ζησιμάτου, και την ομάδα character design “Do Do and Do”.

M

ια φορά κι έναν καιρό... έτσι ξεκινούν συνήθως τα παραμύθια, σωστά; Αυτό το παραμύθι, όμως, είναι αληθινό και έτσι η ιστορία μας, πρέπει να ξεκινήσει αλλιώς!

Σε έναν μαγικό τόπο, λοιπόν, πολύ-πολύ μακριά από τη χώρα μας, ψηλά-ψηλά στον κόσμο, εκεί που ο αέρας είναι γεμάτος χιόνι και μοσχοβολά κανέλα όλο τον χρόνο, υπάρχει ένα μικρό, αλλά ξεχωριστό χωριό: το Χωριό του Αρκτικού Κύκλου!

Στο μαγικό αυτό χωριό, υπάρχουν ξύλινα σπιτάκια με κεραμιδένιες σκεπές, καμινάδες που αχνίζουν, δρόμοι στρωμένοι με χιόνι τόσο αφράτο που πάνω του αποτυπώνεται ακόμα και το πιο απαλό βηματάκι και, φυσικά, όλα τα αγαπημένα μας ζώακια· τα τρία ελαφάκια, τα τρία αρκουδάκια, τα τρία μαϊμουδάκια και τα έξι πιγκουινάκια!

Εκεί επέστρεψαν μετά το ταξίδι τους στο Πάρκο την προηγούμενη χρονιά και όλο τον καιρό που πέρασε, μιλούσαν μόνο για αυτό! Για το τεράστιο χριστουγεννιάτικο δέντρο με τα στολίδια στη μεγάλη πλατεία, για τα χιλιάδες λαμπιόνια, για τα παιδιά που γελούσαν με την καρδιά τους και για τις αγκαλιές που τους χάρισαν.

Αγκαλιές που έγιναν πολύτιμες αναμνήσεις και κράτησαν τη μαγεία των Χριστουγέννων ζωντανή όλο τον χρόνο!

Ο Μελής, ο θεόρατος αρκούδος, άνοιγε κάθε πρωί τη βαριά ξύλινη πόρτα του σπιτιού του και αφού περνούσε από το κατώφλι σκύβοντας το κεφάλι του – τόσο ψηλός ήταν – κοίταζε τον καθαρό ουρανό, σαν να περίμενε να δει κάτι εκεί. Κάτι ξεχωριστό, κάτι που θα σήμανε την αρχή ενός ακόμα ταξιδιού.

«Θυμάστε,» είπε μία μέρα στη Μιράντα και στον Ζαφειρούλη, τα άλλα δύο αρκουδάκια, «εκείνα τα παιδικά μάτια που άστραφταν όσο αστράφτει και το τρένο μας;»

Η Μιράντα χαμογέλασε, τίναξε απ' το πλούσιο τρίχωμά της τις μικρές νιφάδες που είχαν ταξιδέψει με τον άνεμο πάνω της και απάντησε, «Δεν θα το ξεχάσω ποτέ.»

Ο Ζαφειρούλης, ο πιο μικρός και ανυπόμονος από τους τρεις, ρώτησε, «Μελή, θα ξαναπάμε στο Πάρκο; Θα χαρίσει ο Άι Βασίλης κι άλλη μαγεία στο τρένο, για να μας πάει ως εκεί; Δεν μπορούμε να πάμε μόνοι μας, είναι μακριά! Χρειαζόμαστε τη βοήθειά του!»

«Αν αυτή είναι η δική μας ευχή για τα φετινά Χριστούγεννα,» είπε ο Μελής, «τότε είμαι σίγουρος ότι ο Άι Βασίλης θα την πραγματοποιήσει. Όλοι έχουμε έναν σκοπό...και ο δικός του είναι να πραγματοποιεί κάθε ευχή!»

Ο Ζαφειρούλης χαμογέλασε πονηρά. «Ναι...αλλά αν αργήσει και χάσουμε τα Χριστούγεννα; Κάτι θα σκεφτώ...θα μιλήσω με τη Τζόι! Εκείνη και εγώ έχουμε πάντα τις καλύτερες ιδέες!»

Την ίδια στιγμή, στο ξέφωτο που βρισκόταν στο δάσος του χωριού, ο Ασήμης, η Διαμαντένια και ο Χρυσάφενιος, τα τρία ελαφάκια, έκαναν κύκλους πάνω στον πάγο με φόρα· έκαναν πρόβα, σαν να ήθελαν όταν έρθει η στιγμή της αναχώρησης, να τρέξουν πιο γρήγορα κι από τον άνεμο. Η δική τους αποστολή ήταν σημαντική – οι τρεις τους ήταν οι οδηγοί του τρένου του Βόρειου Πόλου!

Και εκείνοι ανυπομονούσαν για την επιστροφή τους στο αγαπημένο τους Πάρκο...αν και δεν ήξεραν αν θα τους ζητήσει ο Άι Βασίλης να επιστρέψουν.

«Το θέλω πιο πολύ από οτιδήποτε άλλο!» είπε ο Χρυσαφένιος, το μικρό ελαφάκι. «Μου λείπουν τα παιδιά και τα χαμόγελά τους!»

«Υπομονή, Χρυσαφένιε,» είπε η Διαμαντένια, η γλυκιά ελαφίνα. «Τα Χριστούγεννα δεν είναι ακόμα εδώ. Υπάρχει ακόμη χρόνος να πάμε!»

Η μέρα όμως πέρασε και ήρθε η νύχτα, και για μία ακόμη φορά, τα ζωάκια κοιμήθηκαν χωρίς να δουν τον Άι Βασίλη.

Το επόμενο απόγευμα, στην άλλη άκρη του Χωριού του Αρκτικού Κύκλου, στις κρεμαστές γέφυρες που είχε δημιουργήσει η φύση από πάγο που θύμιζε κρύσταλλο, οι τρεις μαϊμουδίτσες, η Μπέλα, η Σάσα και η Τζόι, δοκίμαζαν διαφορετικούς ρυθμούς με τα καμπανάκια τους, δημιουργώντας μικρές μελωδίες.

«Το έλυσα το πρόβλημά μας!» είπε η Τζόι. «Μίλησα με τον Ζαφειρούλη και είχε την πιο φανταστική ιδέα ο σκανταλιάρης! Εγώ που είμαι ελαφριά και αθόρυβη, θα πηδήξω από δέντρο σε δέντρο, θα φτάσω στο σπίτι των πιγκουίνων και από το παράθυρο, θα κλέψω το σκουφάκι του Μπίλι!

Το θυμάστε εκείνο το κατακόκκινο σκουφάκι που του αρέσει, σωστά; Θα το κρύψω στο δάσος και θα του πω ότι το πήγα στο Experience Park και το ακούμπησα πάνω σε μία από τις τεράστιες χιονονιφάδες. Ή στα κλαριά του ευκάλυπτου! Ή σε έναν από τους θάμνους με τις λεβάντες! Έτσι, θα πρέπει οπωσδήποτε να γυρίσει στο Πάρκο και θα βρούμε και εμείς την ευκαιρία να ξαναπάμε!»

«Μα, Τζόι,» είπε η Σάσα, κάνοντας μία τούμπα από τη μία γέφυρα στην άλλη, «Ο Μπίλι το έδωσε εκείνο το σκουφάκι σε ένα από τα παιδιά που γνωρίσαμε πέρυσι, δεν το θυμάσαι; Δεν είχε δικό του και ο Μπίλι του το χάρισε. Και μην είσαι σκανταλιέρα και εσύ...δεν παίρνουμε τα πράγματα που ανήκουν σε άλλους, αν δεν τους ρωτήσουμε πρώτα!»

«Σωστά,» είπε η Τζόι. «Κρίμα...ίσως αν απλά το ζητήσουμε από τον Άι Βασίλη σαν χάρη;»

«Ξέρεις τι πρέπει να γίνει για να πάμε πίσω στο Πάρκο, Τζόι,» της είπε η Μπέλα. «Πρέπει να δούμε το μεγάλο φωτεινό αστέρι στον ουρανό. Εκείνο που λάμπει πιο πολύ από όλα τα υπόλοιπα! Εκείνο θα μας δείξει τον δρόμο!»

Πέρα από τις κρυσταλλένιες γέφυρες, στις όχθες του μεγάλου παγετώνα, τα έξι πιγκουινάκια, η Αριάννα, ο Μπίλι, ο Τζορτζινο, η Έμιλι, ο Πέρης και η Σάρα, γλιστρούσαν και έκαναν χορευτικά. Ο Μπίλι και η Αριάννα, τα μικρά πιγκουινάκια, με τις πιρουέτες τους, έγραφαν λεξούλες στον πάγο. Λεξούλες όπως Χριστούγεννα, Φως, Αγάπη, Δώρα, Χαρά.

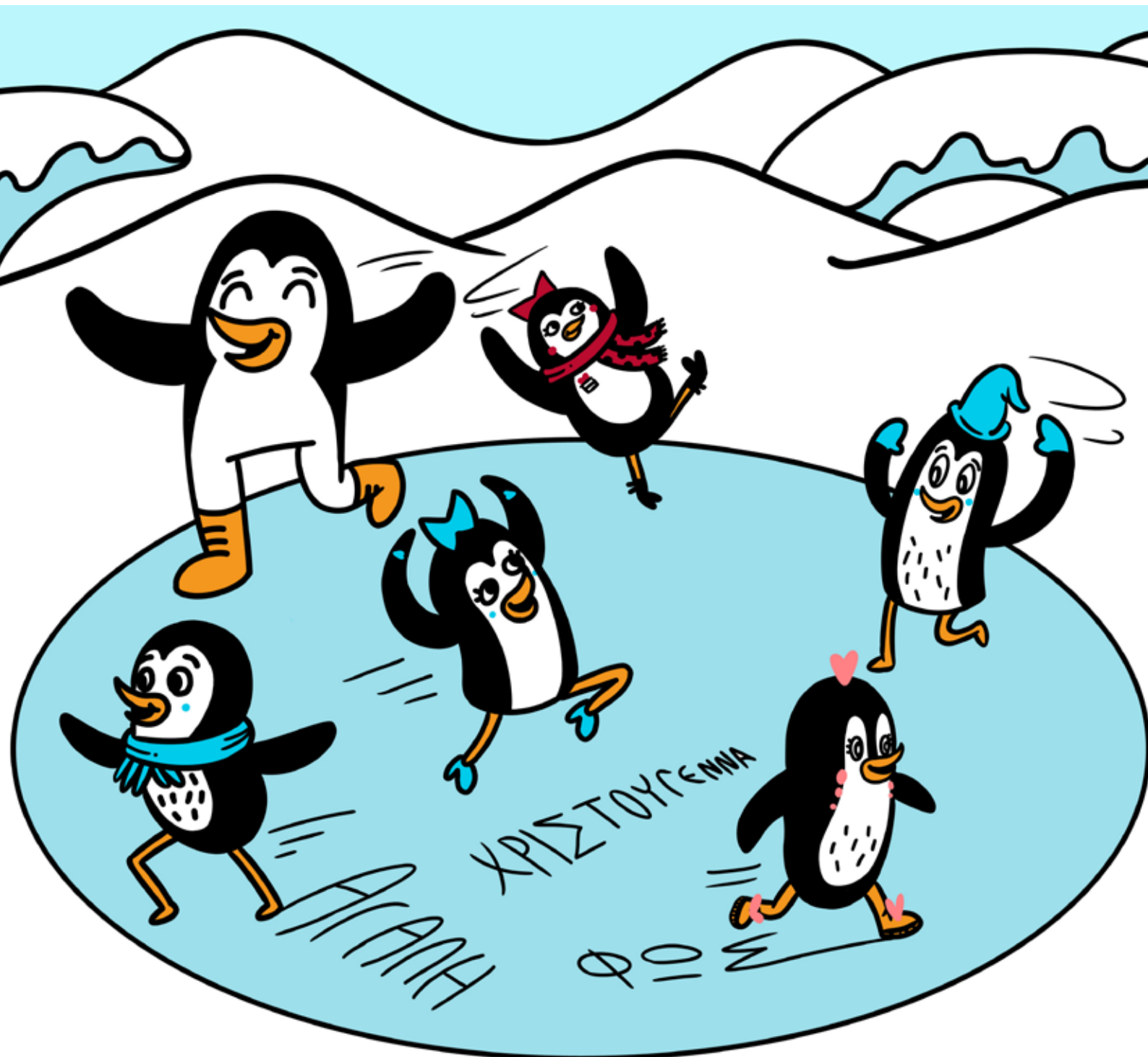
«Μπράβο Μπίλι! Μπράβο Αριάνα!» φώναζε ο Πέρης. «Πρέπει να προετοιμαστούμε! Το αστέρι θα λάμψει σε λίγες μέρες, είμαι σίγουρος!»

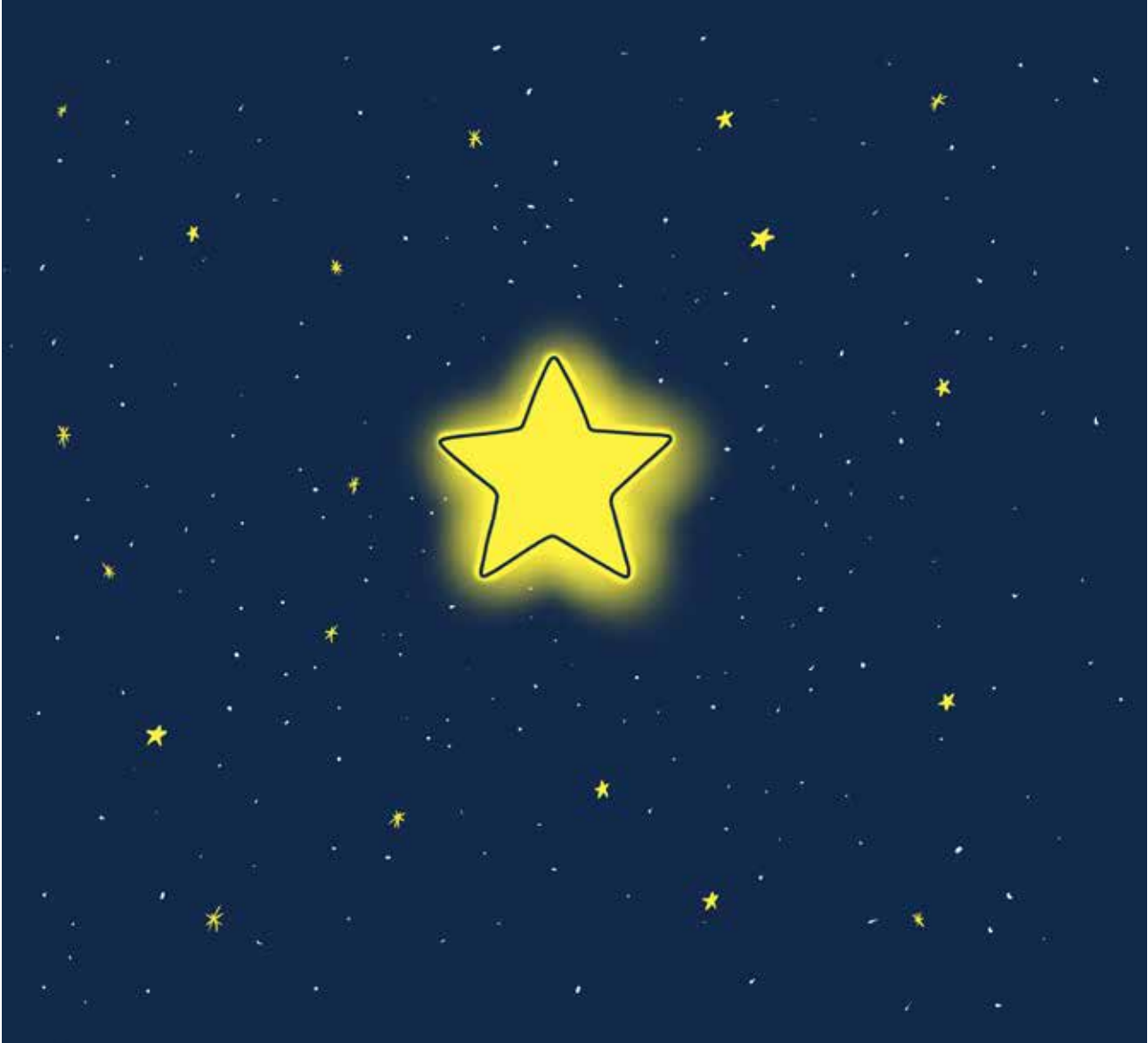
Ο Τζορτζίνο, ο πιο σοβαρός και πιο μεγάλος από όλους τους πιγκουίνους, απάντησε, «Μα, Πέρη, δεν ξέρουμε αν θα πάμε στο Experience Park φέτος... ο Άι Βασίλης δεν έχει εμφανιστεί. Μου το είπαν οι τάρανδοι πριν λίγες ημέρες – είναι ακόμα στο σπίτι του με τα ξωτικά και φτιάχνουν χριστουγεννιάτικα δώρα για όλο τον κόσμο! Πού θα βρει τον χρόνο να ξαναφτιάξει το τρένο μας;»

«Για όλα βρίσκει χρόνο ο Άι Βασίλης!» φώναξε από μακριά η Έμιλι, ενώ έκανε άλλη μία προυέτα.

«Πρέπει να πιστέψεις και πάλι στη μαγεία των Χριστουγέννων, Τζορτζίνο,» τον συμβούλεψε η Σάρα. «Αν πιστέψεις σε αυτή, θα γεμίσει η καρδιά σου αγάπη και θα δεις ότι όλα όσα ευχόμαστε θα γίνουν πραγματικότητα!»

Ο Τζορτζίνος έκλεισε τα μάτια του και είπε, «Πιστεύω! Πιστεύω στη μαγεία των Χριστουγέννων!»

Εκείνο το βράδυ φαινόταν ότι θα ήταν σαν όλα τα υπόλοιπα. Ήταν μία ακόμα όμορφη και ήσυχη νύχτα στο Χωριό του Αρκτικού Κύκλου και τα ζωάκια ετοιμάστηκαν να κοιμηθούν στις φωλιές και στα σπιτάκια τους.

Τη στιγμή, όμως, που ο ουρανός σκοτεινίασε, από το πουθενά εμφανίστηκαν εκατομμύρια αστέρια, άλλα μεγάλα, άλλα μικρά, μερικά κοντά και μερικά πολύ μακριά! Το πιο μεγάλο αστέρι, όμως, ήταν εκείνο που βρισκόταν στη μέση του ουρανού· και ήταν το πιο λαμπερό από όλα!

Με το που το είδαν τα ζωάκια, άρχισαν να ζητωκραυγάζουν!

«Είναι το ίδιο αστέρι;» ρώτησε σιγανά η Αριάνα την Μπέλα.

«Είναι το ίδιο, αλλά ταυτόχρονα καινούριο!» είπε η Σάσα. «Σαν την αγάπη· είναι πάντα το ίδιο, ζεστό συναίσθημα, κι όμως αλλάζει, μεγαλώνει.»

«Σας το είπα!» είπε ο Μελής. «Όλες οι ευχές γίνονται πραγματικότητα!»

Πριν προλάβουν να ανταλλάξουν άλλη κουβέντα, από μακριά ακούστηκε ένα γνώριμο σφύριγμα. Οι ράγες που ήταν θαμμένες κάτω από το παχύ χιόνι, ξαφνικά εμφανίστηκαν, ξεκινώντας από την άκρη του πυκνού δάσους. Περνούσαν μέσα από το χωριό, ανάμεσα στα σπιτάκια και τις φωλιές και πέρα από αυτό, πάνω από τα ψηλά βουνά και πιο μακριά... ακόμα και πάνω από τον ωκεανό!

Από την άκρη του δάσους ξεπρόβαλε το τρένο που όλοι περίμεναν: Το The Ellinikon North Pole Express! Τα βαγόνια του ήταν στολισμένα με αμέτρητα λαμπιόνια και πολύχρωμα δώρα και η καμινάδα του έβγαζε ασημένιο ατμό. Το τρένο σταμάτησε ακριβώς στη μέση του χωριού, μπροστά από τα ζωάκια.

Οι πόρτες του άνοιξαν και από μέσα κατέβηκε ο Άγιος Βασίλης, χαμογελαστός!

«Αγαπημένα μου ζώακια,» τους είπε, με μία φωνή που αμέσως ζεσταίνει κάθε καρδιά, «ήρθε και πάλι η στιγμή να πάμε στο αγαπημένο μας Πάρκο! Φέτος, η αποστολή σας είναι ακόμα πιο σημαντική: Να θυμίσουμε στα παιδιά, αλλά και στους μεγάλους, ότι το φως των Χριστουγέννων υπάρχει για να το μοιραζόμαστε.

Όχι μόνο με τα δώρα που ανταλλάσσουμε, αλλά και με τα λόγια μας και με τις μικρές πράξεις που μπορούμε να κάνουμε ο ένας για τον άλλο. Ακόμα και ένα απλό «Σ' ευχαριστώ», ένα «Σ' αγαπώ» και ένα «Είμαι εδώ», χαρίζει φως και αγάπη σε όλους!»

Ο Μελής, ο μεγάλος αρκούδος, πλησίασε πρώτος. «Θα πάω Άι Βασίλη και θα μοιράσω το φως των Χριστουγέννων σε όλους! Σε ευχαριστώ πολύ που άκουσες την ευχή μου!»

«Θα πάμε όλοι!» φώναξαν από πίσω του τα ελαφάκια, τα μαϊμουδάκια και τα πιγκουινάκια.

«Φέτος, όμως,» συνέχισε ο Άι Βασίλης, «μαζί με τα χριστουγεννιάτικα δώρα, θα πάρετε και κάτι άλλο μαζί σας. Το Φαναράκι της Αγάπης!»

Από την τσέπη του κόκκινου παλτού του, ο Άγιος Βασίλης έβγαλε ένα στρογγυλό φαναράκι, φτιαγμένο από πάγο που δεν έλιωνε ποτέ και το άφησε απαλά πάνω στο χιόνι.

«Τι είναι το Φαναράκι της Αγάπης, Άι Βασίλη;» ρώτησε ο Πέρης, ο πιγκουίνος.

«Φαίνεται σαν ένα απλό φαναράκι, αλλά δεν είναι!» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα το πάρετε και θα το αφήσετε στην καρδιά του Πάρκου! Κάθε φορά που κάποιος μοιράζεται κάτι δικό του – ένα χαμόγελο, μία ευχή, μια αγκαλιά – το Φαναράκι θα λάμψει ακόμα περισσότερο και έτσι θα φωτίζει ακόμα πιο πολύ το Πάρκο, το τρένο, αλλά και όλη την πόλη! Γιατί ξέρετε αγαπημένα μου ζωάκια...το φως, όπως και η αγάπη, ταξιδεύει. Πηγαίνει από καρδιά σε καρδιά, σαν να ήξερε πάντα τον δρόμο!

Το Φαναράκι της Αγάπης θα σας δώσει όλη τη μαγεία που θα χρειαστείτε για να φτάσετε στον προορισμό σας και να μοιράσετε φως σε όλους. Μα για να λειτουργήσει, για να γίνει μαγικό, θέλω το καθένα από εσάς να βάλει κάτι δικό του μέσα.»

«Τι εννοείς Άι Βασίλη;» ρώτησε η Μπέλα, κοιτώντας το φαναράκι με θαυμασμό. «Τι μπορούμε να βάλουμε μέσα στο Φαναράκι; Είναι πολύ μικρό, τι θα χωρέσει;»

«Θέλω να του χαρίσετε τη δική σας λάμψη,» αποκρίθηκε εκείνος, «μέσα από μία ιστορία, μία χειρονομία, ή μία ευχή. Έτσι, το Φαναράκι θα γεμίσει αγάπη, καλοσύνη και φιλία και θα λάμψει!»

Τα ζωάκια αντάλλαξαν βλέμματα ενθουσιασμένα και άρχισαν να σκέφτονται ποια ιστορία, ποια σκέψη, ή ποια ευχή θα χάριζαν στο Φαναράκι.

Τα αρκουδάκια ήταν τα πρώτα στην ουρά που σχηματίστηκε. Φύσηξαν μέσα στο Φαναράκι, με τη ζεστή τους ανάσα. Το έκαναν όσο ζεστό είναι και ένα τζάκι! Μέσα, η Μιράντα έβαλε μια υπόσχεση: «Όπου κι αν βρεθείς, θα υπάρχει πάντα ένας ώμος για να ακουμπήσεις. Όπου κι αν είσαι, θα έχεις πάντα έναν φίλο μαζί σου, όπως εγώ έχω τον Μελή και τον Ζαφειρούλη!»

Μόλις απομακρύνθηκε, το Φαναράκι της Αγάπης άρχισε να λάμπει, αλλά το φως του ήταν ακόμα αχνό. Χρειαζόταν περισσότερη αγάπη, περισσότερη ελπίδα.

Έτσι, τα ελαφάκια έδωσαν στο Φαναράκι γλυκά φιλιά, όσο γλυκά ήταν και εκείνα που θα έδιναν στα παιδάκια. Ο Χρυσαφένιος ψιθύρισε μέσα στο Φαναράκι, «Σου εύχομαι να βρίσκεις πάντα τον δρόμο σου, ακόμα και μέσα στο σκοτάδι!»

Μετά από την ευχή του Χρυσαφένιου, το Φαναράκι έγινε ακόμα πιο φωτεινό!

Τα μαϊμουδάκια τού χάρισαν το γέλιο τους, μαζί με τον ρυθμό από τα κουδουνάκια τους, για να θυμούνται όλοι πως η χαρά είναι σαν τη μουσική· δεν χρειάζεται λόγια, αρκεί να τη νιώσεις και να τη μοιραστείς.

Για μία ακόμα φορά, το Φαναράκι φωτίστηκε ακόμα πιο πολύ!

Τέλος, οι πιγκουίνοι στάθηκαν γύρω από το Φαναράκι, σιωπηλοί. Δεν ήθελαν να βάλουν μέσα μόνο κάτι όμορφο, αλλά κάτι πέρα για πέρα αληθινό. Ο μικρός Μπίλι κοίταξε τους φίλους του και είπε, «Ξέρετε τι νομίζω πως πρέπει να του χαρίσουμε; Μια ιστορία. Τη δική μας ιστορία!»

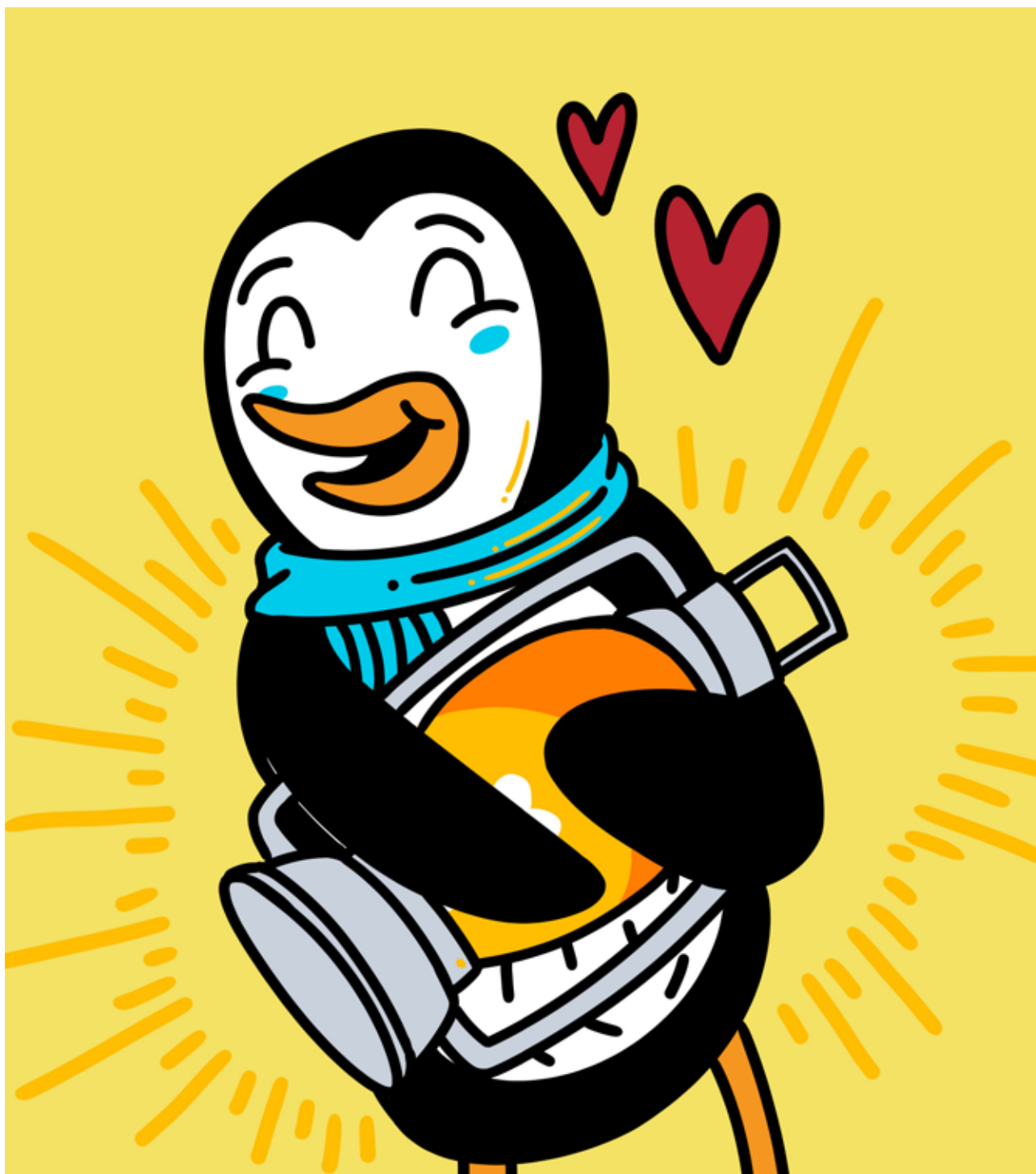
Οι υπόλοιποι τον κοίταξαν απορημένοι και ο Μπίλι συνέχισε, «Θυμάστε πέρυσι, όταν έτρεχα να προλάβω το τρένο και φοβήθηκα πως θα φύγετε χωρίς εμένα;»

«Μα κανείς μας δε θα έφευγε χωρίς εσένα, Μπίλι!» απάντησε η Αριάνα αμέσως.

Το μικρό πιγκουινάκι χαμογέλασε. «Ναι, τώρα το ξέρω. Γιατί τότε κατάλαβα τι σημαίνει φιλία: να σε περιμένουν, ακόμα κι όταν αργείς. Να σε κρατούν, ακόμα κι όταν γλιστράς. Να μοιράζονται το φως μαζί σου!»

Και μ' αυτά τα λόγια, ο Μπίλι αγκάλιασε το Φαναράκι της Αγάπης και εκείνο έλαμψε τόσο φωτεινά, όσο και το μεγάλο αστέρι στον ουρανό!

Τα ζώακια γύρω του έμειναν να το κοιτούν μαγεμένα.

Ο Άγιος Βασίλης σήκωσε το χέρι του και τους έδειξε το τρένο. «Ναι! Τώρα είμαστε έτοιμοι. Ήρθε η ώρα να ξεκινήσετε το ταξίδι σας! Το αστέρι θα σας οδηγήσει σε όλη τη διαδρομή, πάνω από τον μισό πλανήτη, μέχρι το αγαπημένο μας Πάρκο. Το τρένο σας περιμένει!»

Τα ζώακια ανέβηκαν στο The Ellinikon North Pole Express. Όπως και τον προηγούμενο χρόνο, τα μαϊμουδάκια δεν μπήκαν μέσα. Ανέβηκαν από πάνω, για να απολαύσουν όλη τη διαδρομή ελεύθερα, κάτω από τον φωτεινό ουρανό, με τον αέρα να χαϊδεύει το τρίχωμά τους.

Μέσα στο τρένο, η Μιράντα έσπρωξε απαλά τον Μπίλι προς το παράθυρο. «Ελα Μπίλι, κάτσε εδώ για να βλέπεις και να απολαύσεις όλη τη διαδρομή.»

Ο Άγιος Βασίλης πήρε το Φαναράκι της Αγάπης στα χέρια του και του το έδωσε. Ο Μπίλι το κοίταξε έκπληκτος και ρώτησε, «Είσαι σίγουρος ότι θέλεις να το πάρω εγώ, Άι Βασίλη;»

«Φυσικά, Μπίλι.»

Το πιγκουινάκι αναστέναξε. «Μα φοβάμαι λίγο...θα πάμε πολύ ψηλά;»

Ο Ζαφειρούλης, το σκανταλιάρικο αρκουδάκι γέλασε. «Όσο ψηλά μας πάνε ο Ασήμης, η Διαμαντένια και ο Χρυσάφενιος!»

«Άι Βασίλη...τι θα συμβεί αν χάσω το Φαναράκι της Αγάπης; Κι αν μου πέσει στη διαδρομή και σπάσει;» τον ρώτησε ο Μπίλι.

«Αν θέλεις μπορώ να το κρατάω εγώ,» ακούστηκε η φωνή της Τζόι έξω από το παράθυρο.
«Πολύ μου αρέσει! Όσες τούμπες κι αν κάνω, όσο γρήγορα κι αν πάει το τρένο, είμαι σίγουρη ότι δεν θα το χάσω. Θα το κρατάω και με την ουρά μου!»

Η Διαμαντένια και ο Τζορτζίνος μοιράστηκαν μία ματιά και γέλασαν.

«Μην ανησυχείς, Μπίλι. Το Φαναράκι δεν μπορεί να χαθεί, όπως δεν χάνεται και η αγάπη!» τον καθησύχασε ο Μελής.

Ο Άι Βασίλης βγήκε από το τρένο, μαζί με τον βαρύ σάκο του και είπε στα ελαφάκια,
«Ασήμη, Διαμαντένια και Χρυσαφένιε, θέλω να σταματήσετε το τρένο στην καρδιά του Πάρκου. Θα αφήσετε το Φαναράκι της Αγάπης εκεί απ' όπου το φως θα φτάσει παντού. Αλλά πριν τον τελικό σας προορισμό, θέλω να περάσετε από κάπου αλλού.»

«Από πού, Άι Βασίλη;» ρώτησε ο Χρυσαφένιος, το πιο μικρό ελαφάκι.

Ο Άι Βασίλης είπε, «Θα είναι έκπληξη για όλα τα υπόλοιπα ζώακια,» και έσκυψε και το αποκάλυψε μόνο στα ελαφάκια!

Το τρένο σφύριξε και οι ρόδες του ξεκίνησαν να κυλούν. Ο Μπίλι έσφιξε το Φαναράκι πάνω του και γύρισε για να κοιτάξει έξω από το παράθυρο. Η Μπέλα, η Σάσα και η Τζόι κρατήθηκαν από το τρένο· όσο πιο γρήγορα πήγαινε, τόσο περισσότερο γελούσαν!

Τα ελαφάκια ξεκίνησαν να καλπάζουν γρήγορα, όπως είχαν κάνει στην πρόβα τους, και σύντομα τα ποδαράκια τους δεν άγγιζαν το χιόνι στο έδαφος, αλλά σχεδόν πετούσαν! Μαζί τους, τράβηξαν και όλο το μαγικό τρένο, σηκώνοντας το στις ράγες που οδηγούσαν πάνω από όλα τα δέντρα και τα σπίτια.

Κι έτσι το μαγικό τους ταξίδι ξεκίνησε!

Πέρασαν πάνω από παγωμένα ποτάμια, δίπλα από σπηλιές με μπλε κρυστάλλους και κάτω από το βόρειο σέλας που απλωνόταν στον ουρανό σαν μεταξένιο πέπλο. Μέσα στα βαγόνια, τα αρκουδάκια έφτιαχναν με το μυαλό τους ιστορίες για να πουν στα παιδιά, ενώ τα πιγκουινάκια μάθαιναν χριστουγεννιάτικα τραγούδια, για να γεμίσουν όλο το Πάρκο με μουσική!

Ο Πέρης, η Σάρα και η Αριάνα χτυπούσαν ρυθμικά τα πατουσάκια τους, ο Μελής, η Μιράντα και ο Ζαφειρούλης χαμογελούσαν, κι όλοι μαζί κοιτούσαν έξω απ' τα παράθυρα με μάτια που καθρέφτιζαν τον ουρανό.

Μετά από ώρα, ο Χρυσάφενιος φώναξε, «Κοιτάξτε! Το αστέρι!»

Το αστέρι που τους οδηγούσε, το πιο λαμπερό αστέρι στον ουρανό, άρχισε σιγά-σιγά να κατεβαίνει όλο και πιο χαμηλά, σαν να ήθελε να τους δείξει ότι ήταν κοντά στον προορισμό τους.

«Πλησιάζουμε!» είπε ο Ασήμης με χαρά.

Και, πράγματι, λίγη ώρα μετά, είδαν μπροστά τους να υψώνεται κάτι που έκανε όλα τα ζωάκια να φωνάξουν, να γελάσουν και να πηδήξουν από τη χαρά τους. Είχαν φτάσει στον πιο ψηλό πύργο, ακριβώς δίπλα στη θάλασσα!

«Ο Riviera Tower!» φώναξε ο Ζαφειρούλης με μάτια ορθάνοιχτα. «Πω πω, είναι πιο ψηλός και από τα παγόβουνα στον Βόρειο Πόλο!»

«Τι όμορφα που είναι...» είπε η Αριάνα. «Μπορείς να δεις όλη την πόλη. Και να! Εκεί είναι το Πάρκο! Αχ, είμαστε τόσο κοντά!»

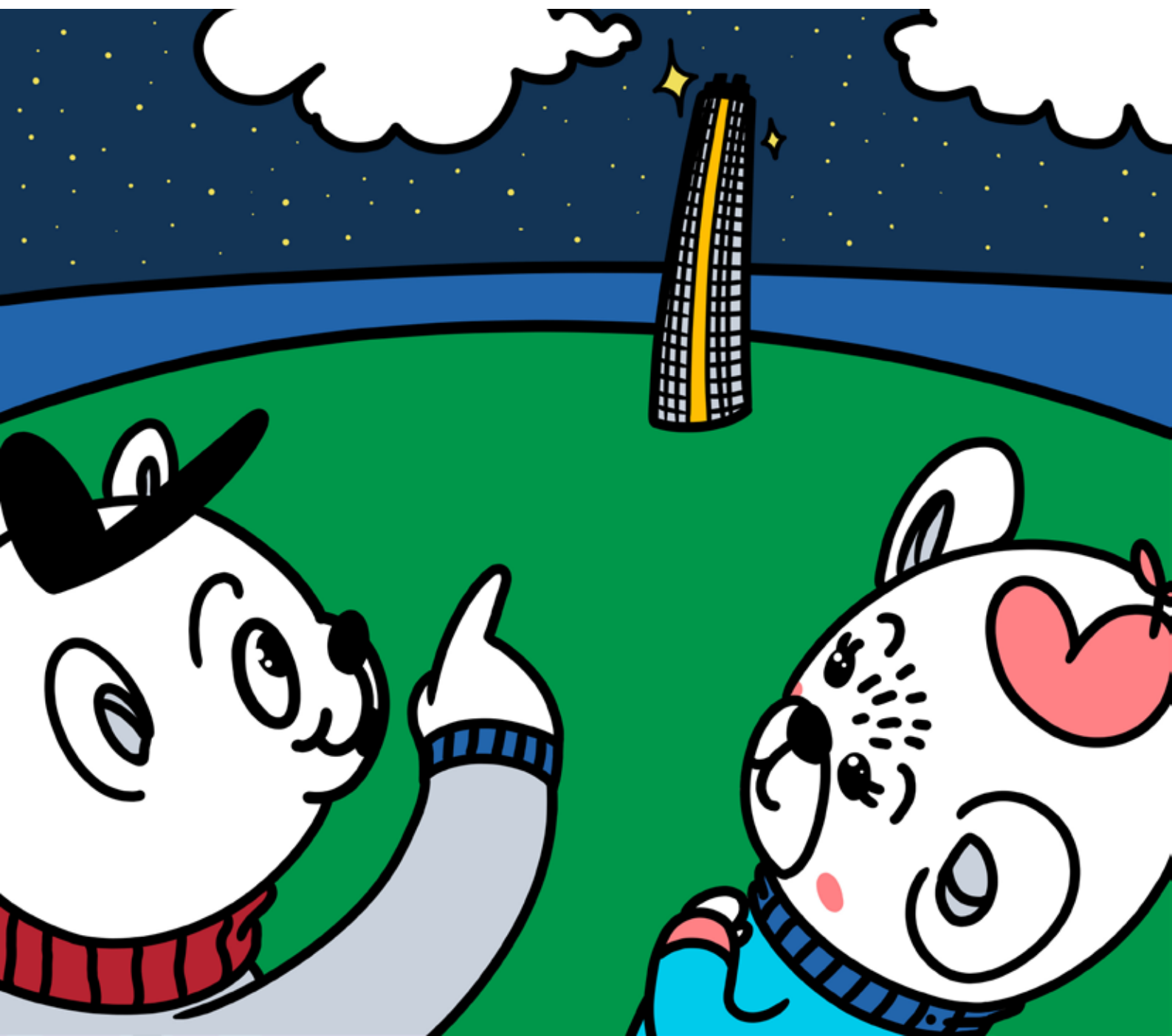
Το The Ellinikon North Pole Express πέρασε πάνω από τον Πύργο, αλλά αντί να κατευθυνθεί προς το Πάρκο, έστριψε προς την πόλη πέρα από αυτό.

«Διαμαντένια, πού πάμε;» ρώτησε μέσα από το τρένο ο Μελής.

«Θα δείτε τώρα. Κοιτάξτε κάτω!» απάντησε εκείνη.

Όπως κάλπαζαν και πετούσαν, ο Χρυσαφένιος κοίταξε πάνω. Από τον ουρανό, άρχισε να πέφτει πυκνό χιόνι. Ήταν σαν το τρένο τους να έφερνε μαζί του τα πιο όμορφα, γιορτινά Χριστούγεννα!

Το χιόνι έπεσε στην πόλη σαν ζάχαρη άχνη πάνω στους κουραμπιέδες. Καθώς, όμως, το τρένο με τα ζωάκια περνούσε πάνω από τα πάρκα στις γειτονιές γύρω από το Experience Park, το κατάλευκο χιόνι μεταμορφώθηκε σε κάτι μοναδικό: σε τεράστιες χιονονιφάδες που στόλισαν την κάθε γειτονιά!

«Απίστευτο!» φώναξε ο Πέρης.

«Είναι μαγικό!» είπε η Σάσα.

Αφού χάρισαν λίγη μαγεία στις γύρω γειτονιές, ήρθε η ώρα να φτάσουν στον τελικό τους προορισμό: στο Experience Park, το μέρος που ονειρεύονταν να δουν για έναν ολόκληρο χρόνο!

Η διαδρομή προς το Πάρκο ήταν σύντομη, αλλά όμορφη. Το τρένο πέρασε πάνω από τη χριστουγεννιάτικη Αθηναϊκή Ριβιέρα και ανάμεσα από δέντρα και σπίτια στολισμένα υπέροχα για τις γιορτές, και επιτέλους, έφτασε στο Πάρκο και σταμάτησε στην Πλατεία Α.

Εκεί, στην καρδιά του Πάρκου, τα ζωάκια βγήκαν από το τρένο και μαζεύτηκαν σε έναν κύκλο, όλα, εκτός από το μικρό πιγκουινάκι.

«Έλα, Μπίλι, άσε το Φαναράκι της Αγάπης εδώ,» του είπε ο Τζορτζίνος.

Ο Μπίλι το κρατούσε σφιχτά. Το Φαναράκι ήταν ό,τι πιο λαμπερό υπήρχε γύρω τους. Με ένα τίναγμα των φτερών του, άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια του τρένου και εκείνος, ακολουθώντας το φως του αστεριού που έλαμπε ακριβώς πάνω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο!

Τα υπόλοιπα ζωάκια γύρω του, τραγουδούσαν απαλά. Τα ελαφάκια χτυπούσαν τις σπλές τους ρυθμικά, οι μαϊμουδίτσες κουνούσαν τα καμπανάκια τους και οι αρκούδες ψιθύριζαν λόγια θάρρους στο μικρό πιγκουινάκι.

Ο Μπίλι έφτασε δίπλα από το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ο άνεμος φυσούσε δυνατά και το φως του φαναριού τρεμόπαιζε. Για μία στιγμή, φοβήθηκε ότι θα σβήσει!

Τότε ο Μελής στάθηκε μπροστά του και του είπε, «Μπίλι, μη φοβάσαι. Μαζί θα τα καταφέρουμε. Ο άνεμος δεν μπορεί να σβήσει κάτι τόσο δυνατό, όσο η φιλία και η αγάπη!»

Ο μικρός πιγκουίνος κράτησε σφιχτά το Φαναράκι. Ο Μελής ακούμπησε και εκείνος τα χέρια του πάνω σε αυτό και ο Μπίλι είπε σιγανά, «Αυτό το φως είναι για όλους τους φίλους που γνωρίσαμε, για όσους αγαπάμε και για όσους δεν γνωρίσαμε ακόμα. Γιατί όταν υπάρχει αγάπη, ο κόσμος γίνεται πιο φωτεινός!»

Κι έπειτα, άφησε απαλά το Φαναράκι της Αγάπης.

Για μια στιγμή, όλα σιώπησαν. Ακόμα και ο αέρας έπεσε. Έπειτα, μια αχτίδα φωτός ξεπήδησε απ' το Φαναράκι και ταξίδεψε μέσα από όλο το Πάρκο, σαν να αγκάλιαζε κάθε του γωνιά, κάθε δέντρο, κάθε λουλούδι.

Μέσα σε δευτερόλεπτα, όλο το Πάρκο πλημμύρισε φως! Τα δέντρα φωτίστηκαν, τα μονοπάτια έλαμψαν και οι χιονονιφάδες έμοιαζαν να χορεύουν! Κι εκεί που πριν υπήρχε σιωπή, άρχισαν να ακούγονται μουσική, τραγούδια, γέλια και φωνές.

Τα ζώακια κοιτάζονταν μαγεμένα. «Κοιτάξτε!» φώναξε η Τζόι. «Το φως του Μπίλι φώτισε όλο το Πάρκο!»

«Και πέρα από αυτό,» είπε ο Ασήμης, δείχνοντας μακριά. Πράγματι, είχαν φωτιστεί και οι γειτονιές γύρω από το The Ellinikon. Παράθυρα άναβαν, άνθρωποι έβγαιναν στα μπαλκόνια, παιδιά χειροκροτούσαν.

Το Φαναράκι είχε σκοτεινιάσει, είχε ολοκληρώσει την αποστολή του. Τώρα, όλα τα υπόλοιπα έλαμπαν όσο και το αστέρι στον ουρανό, ίσως και λίγο περισσότερο, γιατί το φως δεν άνηκε πια μόνο στα ζώακια και στον Άι Βασίλη, αλλά σε όλους!

«Τώρα το φως μας βρήκε το σπίτι του,» είπε ο Μελής.

Κι η Μιράντα, απάντησε, «Όχι μόνο ένα σπίτι. Πολλά. Σε όσες καρδιές μοιράζονται τη χαρά των Χριστουγέννων· εκεί ανήκει το φως!»

Το Πάρκο ήταν στολισμένο και πανέτοιμο για τις γιορτές!

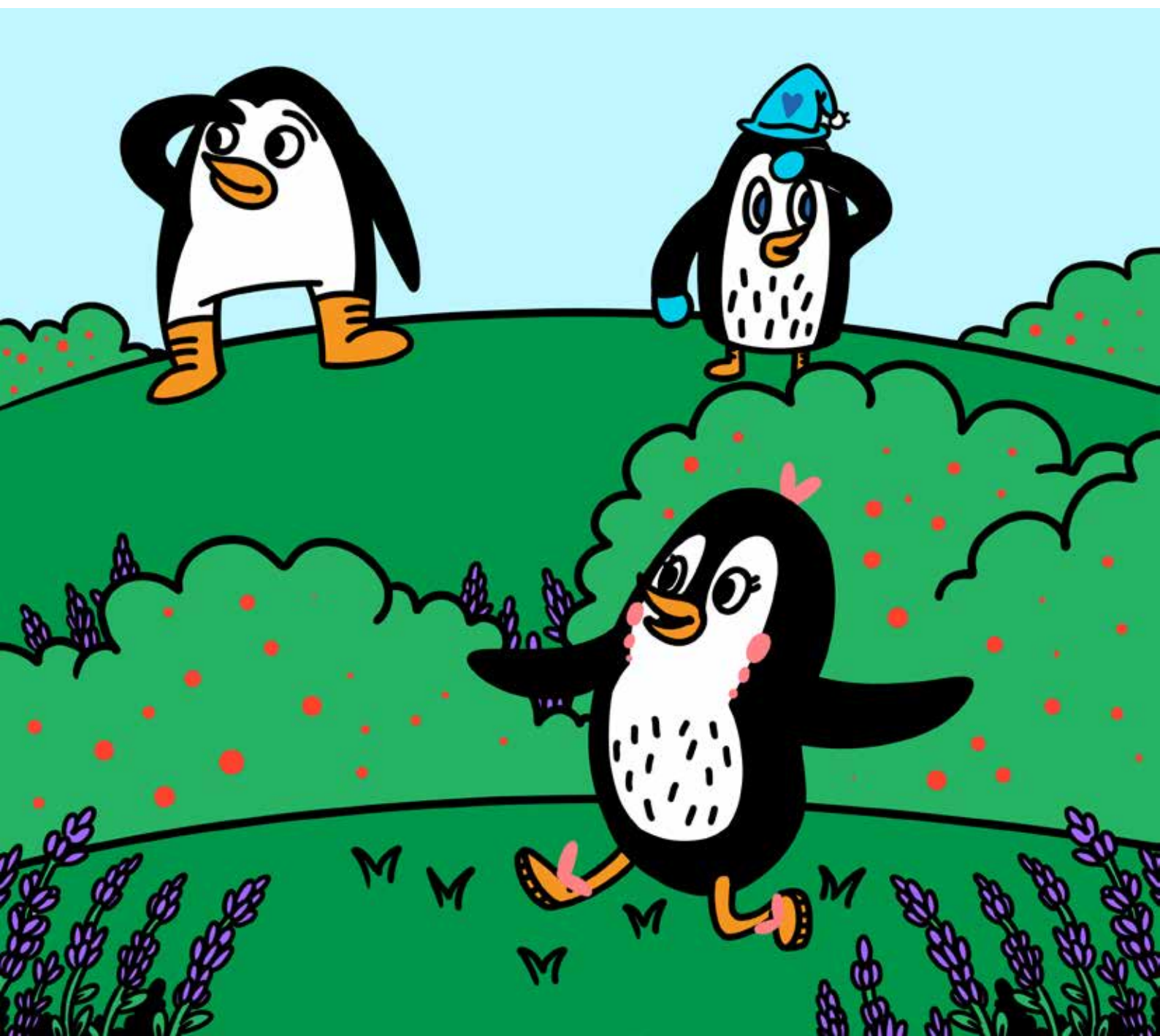
Το μεγάλο, χριστουγεννιάτικο δέντρο έλαμπε από τα χιλιάδες λαμπιόνια που είχαν τυλιχτεί γύρω του και οι τεράστιες χιονονιφάδες που είχαν γεμίσει το Πάρκο και θύμιζαν στα ζωάκια τον Βόρειο Πόλο, έλαμπαν και αυτές. Η νύχτα είχε γεμίσει με εκείνο το γνωστό, αγαπημένο άρωμα: σοκολάτα, καραμέλα, και κάτι ακόμη...κάτι που δεν μπορούσες να αγγίξεις ή να γευτείς. Συναισθήματα· χαρά και προσμονή!

«Είναι σαν να μην πέρασε μια μέρα!» είπε η Μιράντα.

«Κι όμως πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος,» απάντησε ο Μελής. «Και τώρα που είμαστε εδώ, πάμε να σκορπίσουμε τη μαγεία των Χριστουγέννων!»

Τα ζωάκια του Αρκτικού Κύκλου κρύφτηκαν σε όλο το Πάρκο, για να παίξουν με τα παιδιά και τους υπόλοιπους επισκέπτες, σε όμορφες γωνιές, σαν μικρά μυστικά που σε περιμένουν να τα ανακαλύψεις.

Τα πιγκουινάκια ήταν τα πρώτα που έτρεξαν και χωρίστηκαν για να είναι σίγουρα ότι κάθε παιδάκι θα αισθανθεί ότι είναι κομμάτι της γιορτής.

Ο Πέρης, η Σάρα και η Αριάνα στάθηκαν κοντά στην είσοδο του Πάρκου για να τους καλωσορίσουν όλους, ενώ τα υπόλοιπα τρία πιγκουινάκια, ο Τζορτζίνος, η Έμιλι και ο Μπίλι, σταμάτησαν κοντά στο σιντριβάνι!

Οι δύο μεγάλοι πιγκουίνοι σχεδόν έχασαν την Αριάνα, τη μικρή πιγκουινούλα, που πέρασε από τις λεβάντες και τα μαστιχόδεντρα, τους θάμνους με τα κόκκινα μπιλάκια του Πάρκου, και ξετρελάθηκε από τη μυρωδιά τους!

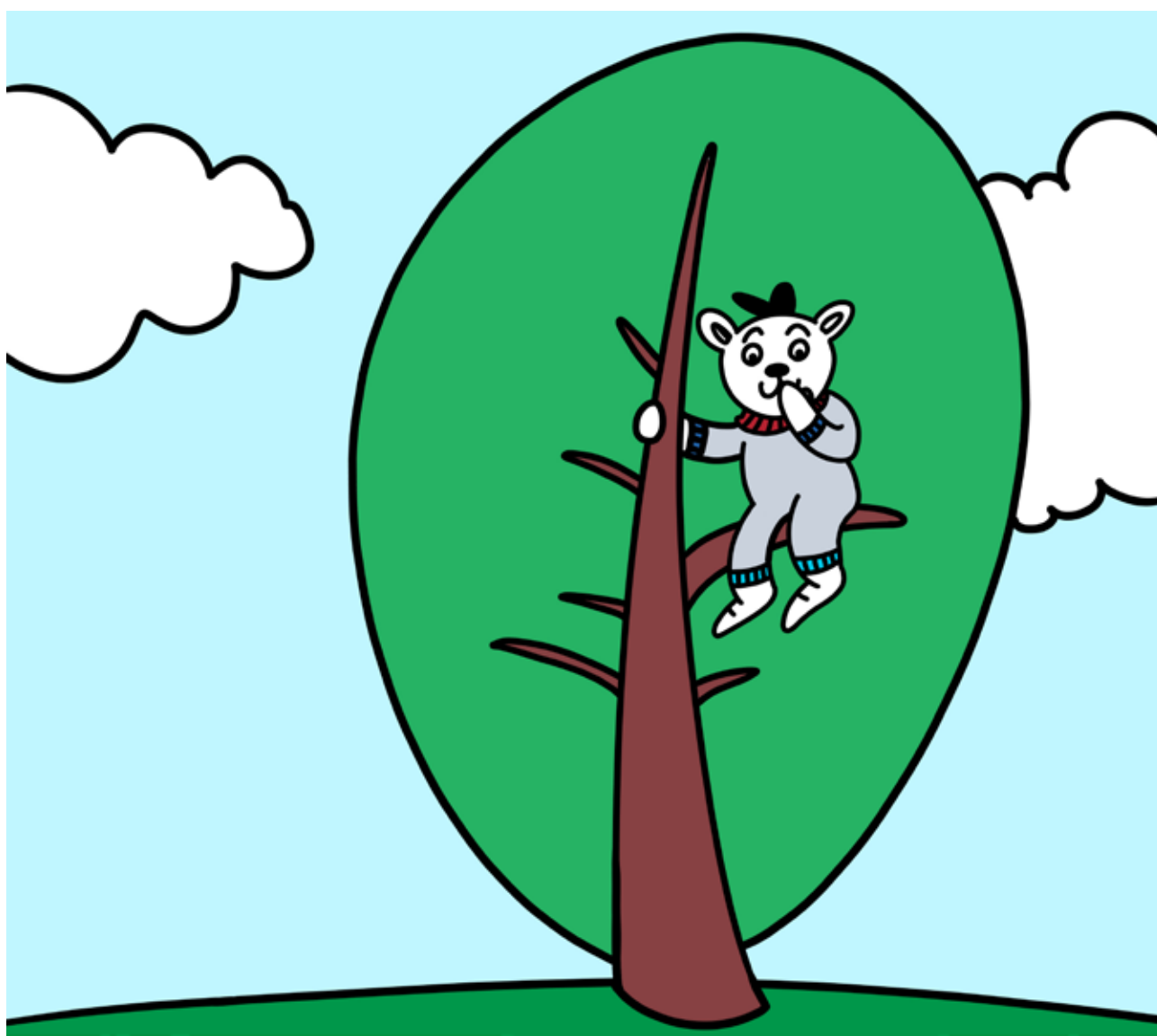
Το κάθε αρκουδάκι πήρε και αυτό τον δικό του δρόμο. Ο Μελής κάθισε στην Πλατεία Α, για να περιμένει τα παιδιά και να χαρίσει μαγεία και δώρα δίπλα στο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Έξω από το Experience Centre, η αρκουδίτσα, η Μιράντα, καλούσε τους μικρούς της φίλους κοντά της, για να κάνουν μαζί της ευχές για τη νέα χρονιά!

Τέλος, το μικρό, σκανταλιάρικο αρκουδάκι, ο Ζαφειρούλης, ανέβηκε στον ευκάλυπτο δίπλα στο Fitness Area, για να κρυφτεί και να κάνει πλάκες από ψηλά σε όλους όσους περνούσαν.

Τα ελαφάκια στάθηκαν όλα μαζί, απέναντι από τον Ζαφειρούλη, εκεί που οι επισκέπτες κάνουν πικνίκ χειμώνα-καλοκαίρι, για να προσέχουν το μικρό αρκουδάκι, αλλά και για να σκορπίσουν φως και αγάπη σε όποιον σταματούσε να τα χαιρετήσει ή να τα χαϊδέψει.

Τα μαϊμουδάκια σκαρφάλωσαν και αυτά στα δέντρα κοντά στον χώρο του πικνίκ, για να χαρίσουν γέλιο σε όλους!

Όταν όλοι είχαν βρει τις θέσεις τους, άρχισαν να έρχονται τα παιδιά! Άλλα έτρεχαν κατευθείαν πάνω στα ζωάκια, για να τους μιλήσουν, να τα χαϊδέψουν ή να παίξουν μαζί τους και άλλα τραβούσαν γρήγορα τους γονείς τους προς κάθε γωνιά του Πάρκου, για να δουν όλα τα λαμπιόνια, τα δώρα και το δέντρο.

Ένα μικρό αγοράκι, ο Δημητράκης, στεκόταν διστακτικό μπροστά στον Μελή. Του φαινόταν τεράστιος! Το αγοράκι κρατούσε το παλτό του σφιχτά. Ο Μελής τον ρώτησε, «Θα μου δώσεις λίγο από τον χειμώνα σου;»

Ο Δημητράκης γέλασε. «Από τον χειμώνα μου; Δεν είναι δικός μου ο χειμώνας για να τον δώσω.»

«Ναι,» είπε ο Μελής, «Αλλά κάθε φορά που τον μοιράζεις με μία αγκαλιά, εκείνος μικραίνει και εσύ νιώθεις ακόμα περισσότερη ζεστασιά!»

Ο Δημητράκης άφησε το παλτό του, χαμογέλασε, άνοιξε τα χέρια του και αγκάλιασε τον Μελή. Το φως από το Φαναράκι της Αγάπης που υπήρχε παντού τριγύρω τους, δυνάμωσε ακόμα περισσότερο και μια ζεστή λάμψη τύλιξε τον μικρό. Στο πλάι, η γιαγιά του Δημητράκη, που τους κοιτούσε, έβαλε τα γέλια. «Θέλω και εγώ μία τέτοια αγκαλιά,» είπε. «Αυτή είναι η πιο ζεστή αγκαλιά του κόσμου!»

Σε μία άλλη γωνιά του Πάρκου, δύο αδελφούλες, η Άννα και η Μαρία, διαφωνούσαν για το ποια θα παίξει μουσική με το τρίγωνο που είχαν φέρει μαζί τους. Η Μπέλα, η Σάσα και η Τζόι χοροπηδούσαν γύρω τους και έδωσαν και στις δύο από ένα καμπανάκι.

«Καλύτερα να παίξετε μαζί,» τους είπε η Σάσα.

«Δεν χρειάζεται να τσακώνεστε. Τα παιχνίδια είναι για να τα μοιραζόμαστε,» τους είπε η Τζόι.

«Ειδικά τις γιορτές, πρέπει να μοιραζόμαστε όλα όσα έχουμε, με όλους! Κι όσους το έχουν ανάγκη, αλλά και όσους αγαπάμε!» ολοκλήρωσε η Μπέλα.

Οι δύο αδελφούλες ακολούθησαν τις συμβουλές τους και έτσι γεννήθηκε μία όμορφη, κοινή μελωδία από τα καμπανάκια. Οι μικρές χάρηκαν τόσο πολύ, που ξέχασαν γιατί μάλωναν!

Κοντά στην είσοδο, ο Μπίλι είδε ένα παιδάκι που κρατούσε έναν κατακόκκινο σκούφο. Ήταν ίδιος με εκείνον που φορούσε το πιγκουινάκι τον προηγούμενο χρόνο! Του είχε λείψει το σκουφάκι του, αλλά χαιρόταν που το είχε ένα παιδάκι, ένας καινούργιος φίλος. Όταν, όμως, το παιδάκι γύρισε προς το μέρος του, ο Μπίλι κατάλαβε ότι ήταν το ίδιο παιδάκι με πέρυσι – απλά είχε μεγαλώσει!

«Μπίλι!» του φώναξε το παιδάκι και έτρεξε. «Ο Στέφανος είμαι, με θυμάσαι; Έφερα μαζί μου το σκουφάκι σου για να σου το επιστρέψω!»

Ο μικρός πιγκουίνος άγγιξε το κατακόκκινο σκουφάκι του, το αγαπημένο του, αλλά δίστασε για μια στιγμή. «Δεν μπορώ να το πάρω πίσω, Στέφανε. Αυτό το σκουφάκι το έδωσα σε σένα. Είναι δώρο.»

«Κοίτα!» του είπε ο Στέφανος. «Φέτος έχω δικό μου!» Του έδειξε τον μπλε σκούφο που φορούσε. «Εγώ δεν το χρειάζομαι πια. Στο έφερα πίσω για να το δώσεις σε κάποιο άλλο παιδί και να το κάνεις και εκείνο χαρούμενο, όπως έκανες και εμένα!»

Ο Στέφανος ακούμπησε το κόκκινο σκουφάκι στο κεφάλι του Μπίλι. «Σ' ευχαριστώ, Μπίλι! Μου χάρισες τα πιο φανταστικά Χριστούγεννα!»

Πιο βαθιά μέσα στο Πάρκο, ένα κορίτσι, η Λυδία, στεκόταν άκρη-άκρη και κοιτούσε τον κόσμο. Η Διαμαντένια πλησίασε και χαμήλωσε το κεφάλι της. «Το είδες το Πάρκο;»

«Ήρθα,» της είπε το κοριτσάκι, «αλλά οι φίλοι μου δεν είναι εδώ. Χωρίς κάποιον φίλο δεν μπορώ να κάνω τόσο μεγάλη βόλτα και να δω όλο το Πάρκο...»

Η Διαμαντένια της χαμογέλασε. «Θέλεις να περπατήσουμε μαζί;»

Το κορίτσι κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Περπάτησαν αργά, με τη Διαμαντένια να πηγαίνει λίγο πιο μπροστά, ανοίγοντας χώρο ανάμεσα στον κόσμο. Κάθε τόσο, κάποιο λαμπιόνι άναβε ακόμα πιο φωτεινό. Μετά από λίγο, η Λυδία, χωρίς να το καταλάβει, χαμογελούσε.

«Να, βλέπεις;» της είπε το ελαφάκι. «Παντού μπορείς να βρεις φίλους και η φίλια κάνει τον κόσμο ακόμα πιο φωτεινό!»

Το κοριτσάκι την αγκάλιασε και πήγε να παίξει με τα υπόλοιπα παιδιά στο σιντριβάνι που γινόταν λαβύρινθος.

Όσες περισσότερες ιστορίες ξεδιπλώνονταν τριγύρω, τόσο πιο έντονο γινόταν το φως· στα μάτια των παιδιών, στα δέντρα, στα δώρα, στις γωνιές.

Ο Άι Βασίλης εμφανίστηκε αθόρυβα δίπλα στο τρένο, σαν να ήταν πάντα εκεί. Το χαμόγελό του ήταν πλατύ. «Μπράβο σας ζωάκια μου,» είπε.

Ο Μελής τον πλησίασε. «Θα αφήσουμε εδώ το Φαναράκι της Αγάπης, όταν έρθει η ώρα να επιστρέψουμε;»

«Ναι,» είπε ο Άι Βασίλης. «Έτσι κι αλλιώς, το Φαναράκι πέρα από μαγικό ήταν και κάτι άλλο...ήταν μία υπενθύμιση. Αν αφήσετε το Φαναράκι μόνο του, αν κρατήσετε το φως του για τον εαυτό σας, εκείνο θα φωτίσει μόνο λίγο και μετά θα σβήσει. Αν μοιραστείτε το φως του, όμως, θα ανοίξουν δρόμοι και αγκαλιές και το φως θα σας βοηθήσει να βρείτε ο ένας τον άλλον. Για να είστε πάντα όλοι μαζί, μία μεγάλη παρέα.

Μπορεί το Φαναράκι να μείνει πίσω,» συνέχισε ο Άγιος Βασίλης, «αλλά το φως του θα παραμείνει σε ό,τι άγγιξε και θα μεταδίδεται με κάθε ευγενική λέξη και πράξη, με κάθε «σ' αγαπώ», με κάθε «είμαι εδώ» που λέγεται χωρίς αντάλλαγμα.»

Τα ζώακια έκαναν κύκλο γύρω από τον Άι Βασίλη.

«Θα μείνουμε όσο κρατήσουν οι γιορτές και λίγο παραπάνω,» είπε ο Μελής, «για να θυμίσουμε σε όλους πως δεν χρειάζονται πολλά για να φωτιστεί μια καρδιά. Μόνο λίγη αγάπη, λίγη φιλία και λίγη καλοσύνη.»

«Και λίγη μουσική!» πρόσθεσε η Τζόι, κουνώντας το καμπανάκι της.

«Και ένα σκουφάκι που αλλάζει σπίτι όταν το χρειάζεσαι,» ψιθύρισε ο Μπίλι.

Τις μέρες που ακολούθησαν, το The Ellinikon Experience Park έμοιαζε με σελίδα παραμυθιού που είχε ζωντανέψει.

Μικροί και μεγάλοι το επισκέπτονταν ξανά και ξανά, όχι μόνο για να δουν το όμορφο Πάρκο στολισμένο, αλλά και για να παίξουν με τα ζωάκια του Αρκτικού Κύκλου και να μοιραστούν όμορφες στιγμές ο ένας με τον άλλο.

Για να νιώσουν τη ζεστασιά μίας τεράστιας αγκαλιάς. Για να βρουν τα ζωάκια σε κάθε στροφή, σε κάθε γωνιά και να τους πουν τη δική τους ιστορία. Για να κάνουν τις γιορτές ακόμα πιο όμορφες, με μία πράξη αγάπης, μία υπόσχεση, ένα φιλί, μία ευχή.

Το Πάρκο έγινε το μέρος όπου όλοι έμαθαν κάτι απλό και αληθινό· ότι η χαρά και η αγάπη πολλαπλασιάζονται όταν τις μοιραζόμαστε, ότι η φιλία δυναμώνει όταν είμαστε ανοιχτοί σε αυτή και ότι η καλοσύνη είναι το πιο σύντομο μονοπάτι προς το φως.

Και όταν τελικά θα ερχόταν η ώρα που τα Χριστούγεννα θα περνούσαν και το τρένο του The Ellinikon North Pole Express θα σφύριζε τη μελωδία της επιστροφής, κανείς δεν θα ένιωθε λύπη. Γιατί κανείς δεν θα αποχαιρετούσε στ' αλήθεια τα ζωάκια του Αρκτικού Κύκλου.

Εκείνα θα επέστρεφαν στο σπίτι τους, μα το φως από το Φαναράκι της Αγάπης και οι στιγμές που είχαν μοιραστεί όλοι με τα ζωάκια, θα παρέμεναν, όχι στο ίδιο το Φαναράκι που είχε αφήσει ο Μπίλι πίσω, αλλά στα βλέμματα που μοιραζόμαστε, στις ευχές που δίνουμε, στις ιστορίες που λέμε ξανά και ξανά, σαν κάλαντα που δεν παλιώνουν ποτέ.

Κάθε Δεκέμβρη, λίγο πριν έρθουν τα Χριστούγεννα, τότε που ο ουρανός σκοτεινιάζει νωρίς και το κρύο υπόσχεται να φέρει μαζί του τον φίλο του, το χιόνι, κοιτάξτε ψηλά και ίσως τότε να δείτε αυτό το λαμπερό αστέρι να αναβοσβήνει, σαν να σας κλείνει το μάτι.

Θα γίνει και εκείνο μία αφορμή για να θυμηθείτε· να βάλετε το χέρι σας στην καρδιά και να μοιραστείτε κάτι, ακόμη κι αν είναι μόνο μια όμορφη λέξη, με τον διπλανό σας, με τον φίλο σας, με την οικογένειά σας, με αυτούς που αγαπάτε.

Και τότε είναι σίγουρο ότι θα νιώσετε και εσείς το φως από το Φαναράκι της Αγάπης να ζεσταίνει τη δική σας καρδιά!

Κι αν τυχαία εκείνη τη στιγμή βρίσκεστε στο αγαπημένο σας Πάρκο, ίσως ακούσετε κι ένα μακρινό τσαφ-τσουφ, ή ένα διακριτικό κουδούνισμα.

Είναι το τρένο που έρχεται από τον μακρινό Βόρειο Πόλο. Είναι τα ζωάκια που γελούν. Είναι οι φίλοι σας που σας περιμένουν. Είναι το παραμύθι που συνεχίζεται!

Γιατί στο The Ellinikon Experience Park μοιραζόμαστε πάντα τις πιο υπέροχες στιγμές. Είναι εκεί όπου το φως των Χριστουγέννων δεν μένει μόνο στα λαμπιόνια, ή στα φαναράκια, αλλά ταξιδεύει από καρδιά σε καρδιά, γίνεται αγκαλιά, τραγούδι, μονοπάτι, αγάπη, υπόσχεση, ευχή.

Και σας καλεί, κάθε χρόνο, να το μοιραστείτε ξανά!

Τα ζωάκια του Αρκτικού Κύκλου ονειρεύονται να επιστρέψουν στο αγαπημένο τους Πάρκο.

Όταν το μεγάλο αστέρι εμφανίζεται επιτέλους στον ουρανό, ο Άι Βασίλης τους εμπιστεύεται το **Φαναράκι της Αγάπης**, ένα φως που δυναμώνει με κάθε χαμόγελο, κάθε ευχή, κάθε αγκαλιά!

Με οδηγό την αγάπη και τη φιλία, τα ζωάκια του Αρκτικού Κύκλου επιβιβάζονται στο **The Ellinikon North Pole Express** και ταξιδεύουν πάνω από τον μισό πλανήτη, για να φέρουν τη μαγεία των Χριστουγέννων στο **Experience Park!**

Εκεί, οι ιστορίες τους θα «ζωντανέψουν» και θα μάθουν το πιο σημαντικό μάθημα από όλα: ότι το φως δεν χάνεται ποτέ, όπως δεν χάνεται και η αγάπη!